

Arrest

nr. 184 265 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. MOSCHOPOULOS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine en een soennitische moslim. U werd geboren op 5 januari 1997 in Abu Ghraib, provincie Bagdad, waar u steeds hebt gewoond. U liep school tot juni 2014. In de zomer van 2014 bent u tijdelijk aan de slag gegaan bij een fotograaf in Bagdad. Uw vader, M.S.A.S. (O.V.-nummer 8.107.745), was voorzitter van de moskee in de buurt, Al Imam Al Nawawi, maar is sinds kort op pensioen.

Enkele jaren geleden werd uw vader bedreigd en aangemaand om te stoppen met zijn werk. Hij heeft dit echter niet gedaan. Kort hierna werd een persoon in de buurt van de moskee vermoord. Achteraf kreeg de familie een brief waarin te lezen stond dat het een vergissing betrof en dat uw vader het eigenlijke doelwit was geweest.

Rond het begin van het jaar 2014 kwam u op weg naar school voorbij een checkpoint waar u werd tegengehouden door de Muthanna-brigade van het Iraakse leger, die er u uitpikten, volgens uw vermoedens omdat u de zoon was van een soennitische moskee-verantwoordelijke. Een van de mannen zei u dat u knap was en vroeg om met u te praten. U weigerde dat echter en ging weg van het checkpoint. Ongeveer een maand later deed zich een nieuw probleem voor aan het checkpoint. U had uw identiteitskaart niet bij waardoor men u een half uur opsloot in een kamer, volgens de militairen als straf voor het ontbrekende document. Na een half uur liet men u gaan.

Eind februari 2014 werd een vriend uit uw wijk ontvoerd toen hij onderweg was naar school. Aan zijn familie werd losgeld gevraagd. Hierna hadden u en de andere jongens in de wijk angst om zelf ook ontvoerd te worden.

In de zomer van 2014 kwamen er leden van Liwa Al Muthanna, bovenvermelde afdeling van het leger, jullie woning binnenvallen, waarbij ze die ook beschadigden met hun wagen. Zij lazen de namen die op de voedselrantsoenkaart stonden en deden een huiszoeking. Volgens uw verklaringen was het de bedoeling willekeurig mannen te arresteren als wraak voor de terreurdaden van IS die in de buurt hadden plaatsgevonden. Noch u, noch uw broers, die afwezig waren op dat moment, werden daarbij opgepakt. Op een ander moment werden twee neven van u gearresteerd. Zij moesten zes maanden in de gevangenis blijven en werden daar gemarteld. Zij konden vrijkomen na het betalen van een som geld.

In de zomer van 2015 heeft u samen met uw vader, M.S.A.S. (O.V. 8.107.745), Irak verlaten en bent u met een bus naar Turkije gegaan. Vanuit Turkije hebben jullie met een rubberboot een Grieks eiland bereikt. Van hieruit konden jullie het Europese vasteland bereiken. Nadat jullie door verschillende landen hebben gereisd, hebben jullie ten slotte België bereikt op 15 augustus 2015. Op 17 augustus hebben u en uw vader in dit land een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: fotokopieën van uw identiteitskaart, van uw nationaliteitsbewijs, van uw studentenkaart en van de woonstkaart van uw vader en van de voedselrantsoenkaart van uw gezin.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad vervolging vreesde vanwege het feit dat uw vader vóór zijn pensioen verantwoordelijk was voor de soennitische moskee in de buurt, wat u problemen opleverde aan een controlepunt. Bovendien vreesde u ook voor willekeurige arrestaties en voor de ontvoeringen die in uw buurt plaatsvonden.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalde die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u een actuele vrees dient te koesteren naar aanleiding van het profiel van uw vader als voormalige verantwoordelijke van de lokale soennitische moskee.

Zo moeten er eerst en vooral vraagtekens geplaatst worden bij de vrees die uw vader zelf koestert in dit verband. U gaf aan dat uw vader een aantal jaar geleden verbaal werd bedreigd. Een korte tijd later werd een andere gelovige vermoord terwijl, volgens een brief die de familie van het slachtoffer achteraf kreeg, uw vader het echt doelwit zou zijn geweest (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Het is echter zo dat uw vader na dit voorval nog tot aan zijn pensioen zijn functie kon uitoefenen en dat hij ook na zijn pensioen nog kort ongehinderd op deze plaats kon wonen (CGVS Gehoorverslag, p. 19). Daarenboven keerde uw vader, die samen met u van Irak naar België reisde en een asielaanvraag indiende, inmiddels ook vrijwillig terug vanuit België naar Irak, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, wat verdere twijfels zaait over de vrees die hij daar op dit ogenblik zou kennen. Kortom, de combinatie van het feit dat uw vader na dit voorval zijn beroep kon blijven uitoefenen, dat hij ondertussen op pensioen is en recent vrijwillig terugkeerde naar Irak, zet de geloofwaardigheid van een eventuele vrees voor vervolging in Abu Ghraib in hoofde van uw vader vanwege zijn voormalig beroep als moskeeeverantwoordelijke op de helling.

Deze twijfels gelden a fortiori voor u, als zoon van deze voormalige moskeeeverantwoordelijke. In dit verband is ook uw antwoord dat u gaf bij uw interview op het CGVS wanneer u werd gevraagd naar de asielredenen die uw vader in de zomer van 2015 deden besluiten het land te ontvluchten tekenend. U bleek dit immers niet met zekerheid te weten en legde uit dat u zich hier niet had over geïnformeerd bij uw vader omdat uw verhaal "helemaal anders is dan zijn verhaal" (CGVS Gehoorverslag, p. 17, 19). De enige asielreden van uw vader die u aangeeft wel te kennen, houdt verband met de algemene situatie in jullie woonplaats (CGVS Gehoorverslag, pp. 19-20: Het gaat om de omstandigheden in Abu Ghraib. Het is niet echt bewoonbaar. Zij hebben de dam laten ontploffen. Zij laten de stroom onderbreken. Er is geen elektriciteit. Bagdad International Airport wordt ook gebombardeerd. (...)). Het heeft er dan ook alle

schijn van dat u uw eigen aangehaalde problemen los ziet van die van uw vader. Hierbij komt nog dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkele manier melding heeft gemaakt van een vrees die u koestert of problemen die u zou hebben ondervonden door het profiel van uw vader, noch bij de controlepunten, noch ergens anders. U maakte bij de DVZ enkel melding van het feit dat u als soenniet sjiitische militie vreesde, waarbij u louter verwees naar studenten van uw school die door deze militie zouden zijn ontvoerd (DVZ Vragenlijst, 3.5). Toen u bovendien bij deze gelegenheid nog eens werd gevraagd of u een goed overzicht had gegeven van uw problemen, antwoordde u bevestigend (DVZ, Vragenlijst, 3.5). Het is niet aannemelijk dat u dan op dat moment zou hebben nagelaten deze persoonlijke feiten te vermelden mochten zij werkelijk deel uitmaken van een vrees voor vervolging in uw hoofde. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging vanwege het profiel van uw vader verder onderuit gehaald.

Ook uit de door u aangehaalde problemen die u in dit verband zou hebben ondervonden kan niet worden besloten dat u omwille van het profiel van uw vader een vrees voor vervolging dient te koesteren. Zo meldde u tijdens uw interview op het CGVS dat u aan een controlepunt zou zijn gevisieerd omwille van het beroep van uw vader (CGVS Gehoorverslag, p. 7 en p. 11). U zou wel eens herkend zijn door de soldaten als zoon van de moskeevoorzitter (Gehoorverslag p. 11). Wanneer u echter in detail werd bevraagd over deze incidenten, haalde u slechts twee concrete incidenten aan waarbij echter niet bleek dat het beroep van uw vader hier een rol zou hebben gespeeld (cf. infra) (Gehoorverslag, p. 10-12, 16). Men moet dan ook concluderen dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een actuele, gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde vanwege het profiel van uw vader.

Los van bovenstaande, kunnen deze door u aangehaalde problemen die u zou hebben ondervonden aan een controlepost op weg naar uw school hoe dan ook niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo vermeldde u in het begin van uw interview op het CGVS dat er bij verschillende gelegenheden aan een checkpoint op de weg naar uw school seksuele toespelingen jegens u werden gemaakt (CGVS Gehoorverslag, p. 5), maar wanneer u hierover verder werd bevraagd, heeft u slechts één concreet incident vermeld waarbij effectief sprake was van een oneerbaar voorstel. Aan het checkpoint zei een soldaat u dat u knap was en vroeg hij u om in een kamer te gaan om te praten, maar toen u dit weigerde, kon u het checkpoint verlaten en naar huis gaan (CGVS Gehoorverslag, p. 10: Ik heb nee gezegd. Ik heb gezegd: "Waarom moet ik binnenkomen?". Dus ik heb dat geweigerd. Daarna ging ik terug naar mijn vader, ik heb het hem verteld.). Na twee dagen thuis te zijn gebleven, hernam u ook uw schoolcarrière en kwam u opnieuw voorbij het checkpoint zonder noemenswaardige problemen, op één voorval na, dat hieronder wordt besproken, maar waar geen sprake blijkt te zijn van verdere seksuele toespelingen (CGVS Gehoorverslag, p. 11-12). Dit soort toespelingen of voorstellen is te betreuren en afkeurenswaardig, maar er dient opgemerkt te worden dat het hoe dan ook om een eenmalig voorval ging, en dat het zich beperkte tot verbale toespelingen waar verder geen gevolg aan werd gegeven.

Hiernaast maakte u op het CGVS melding van een tweede incident, waarbij echter evenmin sprake is van persoonlijke, systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit geval werd u om uw identiteitskaart gevraagd, maar had u die niet bij zich. Vervolgens werd u een half uur opgesloten en mocht dan uw weg naar school verderzetten (CGVS Gehoorverslag, p. 11). Uw vrienden, die hun identiteitskaart wel bij hadden, mochten hun weg wel meteen verder zetten. Omgekeerd kregen anderen die bij andere gelegenheden evenmin hun identiteitskaart bijhadden, eveneens problemen (CGVS Gehoorverslag, p. 12). Bovendien is het zo dat u vanaf de dag volgend op dit incident uw identiteitskaart wel telkens heeft meegenomen en dat het probleem zich op die manier niet meer heeft voorgedaan (CGVS Gehoorverslag, p. 12: Maar heeft u nog problemen gehad aan dat checkpoint na die tweede keer? Nee, dan vragen zij mijn identiteitskaart. Ik toon het). Het is dan ook duidelijk dat u ook deze keer niet om persoonlijke redenen, maar enkel door het feit dat u geen identiteitsdocument bij had, en bovendien kort en enkel werd vastgehouden aan dit checkpoint. Ook dit incident kan bijgevolg bezwaarlijk beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder verklaarde u aanvankelijk nog dat u na juni 2014 uw schoolloopbaan niet zou hebben verdergezet omwille van deze incidenten (CGVS Gehoorverslag, pp. 4-5), maar wanneer u later nog eens werd gevraagd waarom u precies in juni 2014 de school verliet, haalde u enkel de hete zomers aan en het feit dat het in de winter binnen regent (CGVS Gehoorverslag, p. 16). Hoe dan ook bent u na deze incidenten nog een aantal maanden naar school en langs het checkpoint gegaan zonder noemenswaardige problemen zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS Gehoorverslag, p. 16: Tussen februari en juni 2014 bent u eigenlijk vrij probleemloos langs dat checkpoint te gaan? Ik probeerde niet zichtbaar te zijn. -En dat lukte? Het lukt maar ik was altijd

in angst.), waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de door u beweerde vrees voor persoonlijke vervolging aan de controlepunten.

Bijkomend dient opnieuw de aandacht te worden gevestigd op het feit dat u bij de DVZ geenszins melding maakte van deze incidenten aan deze controlepost, maar alleen melding maakte van het feit dat u als soenniet sjjiitische milities vreesde, waarbij u louter verwees naar studenten van uw school die door deze militie zouden zijn ontvoerd (DVZ Vragenlijst, 3.5). Dat u deze incidenten geenszins vermeldde en ze ook geenszins in herinnering bracht toen men u vroeg of u dan een goed overzicht had gegeven van uw problemen, doet de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in dit verband ook verder teniet.

Verder maakte u ook melding van meerdere invallen in uw huis en in uw woonplaats door het leger met het oog op willekeurige arrestaties die zouden plaatsvinden na aanslagen van Daesh. Bij een van deze invallen, in de zomer van 2014, werd de voorkant van uw huis beschadigd. Niemand werd meegenomen, volgens uw verklaringen omdat uw broers niet aanwezig waren. Ook zelf werd u niet meegenomen, naar u zegt omdat u minderjarig was op dat moment (CGVS Gehoorverslag, p. 13-14). Zij echter opgemerkt dat u ook van deze inval(len) op de DVZ geen enkele melding hebt gemaakt (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielaansluiting op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden van uw vlucht uit uw land van herkomst. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw beweerde vrees hieromtrent ernstig ondermijnd. Hoe dan ook moet men vaststellen dat u in dit geval evenmin objectieve elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat deze inval werkelijk tegen u en uw familie was gericht, dat uw broers het slachtoffer zouden zijn geworden van arbitraire aanhoudingen indien ze wel thuis waren geweest en dat dergelijke invallen of huiszoekingen niet zonder meer kaderen in het veiligheidsbeleid naar aanleiding van terroristisch geweld. Uit uw verklaringen kan verder ook niet worden afgeleid dat u en uw gezinsleden hierna verder geïsoleerd of vervolgd werden door het leger.

Waar u tijdens uw gehoor op het CGVS ook nog melding maakte van de arrestatie van twee neven, die na zes maanden en het overmaken van een geldbedrag vrijkwamen (CGVS Gehoorverslag, p. 14), zij opgemerkt dat u ook in dit geval hoe dan ook geen elementen aanbracht die erop wijzen dat u persoonlijk geïsoleerd werd in dit verband, en kan men dus evenmin concluderen dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de betekenis van de Vluchtelingenconventie.

Verder haalde u aan ontvoeringen door sjjiitische milities te vrezen die in uw streek plaatsvonden (DVZ, Vragenlijst 3.5). U baseerde zich hiervoor op het feit dat studenten van uw school werden ontvoerd door milities (DVZ, Vragenlijst 3.5). Bij verdere bevraging op het CGVS bleek echter dat het om de ontvoering eind februari 2014 van slechts één student uit uw school ging, die ook een wijkgenoot van u was (CGVS Gehoorverslag, p. 13). Hoe dan ook dient hierbij opgemerkt te worden dat er ook in dit geval geen sprake is van een tegen u gerichte vervolging en kan op basis van dit voorval niet geconcludeerd worden tot een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verder moet ook de aandacht worden gevestigd op het feit dat uw gedrag niet kan gezien worden als dat van een persoon die werkelijk vervolging vreest. Zo bleef u na bovenvermelde incidenten, die plaatsvonden in het begin en in de zomer van 2014, nog tot de zomer van 2015 in Abu Ghraib wonen voor u de regio en het land verliet, en dit uitsluitend omdat uw vader dit initiatief had genomen (CGVS Gehoorverslag, p. 17). Bovendien verplaatste u zich ook nog gedurende de zomermaanden regelmatig van en naar de wijk Al Jamia in Bagdad, waar u een job als fotograaf uitoefende (CGVS Gehoorverslag, p. 5-6). Dit gedrag stemt geenszins overeen met wat men kan verwachten van iemand die daadwerkelijk vreest voor zijn leven in de regio waar hij zich bevindt en doet verder afbreuk aan de aannemelijkheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De neergelegde documenten (fotokopieën van uw identiteitskaart, van uw nationaliteitsbewijs, van uw studentenkaart en van de woonkaart van uw vader en de voedselrantsoenkaart van uw gezin) staven de identiteit en afkomst van u en uw gezin maar die stond verder niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging

van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “*artikel 3 gemeen van de Verdragen van Geneve, d.d. 12 augustus 1949*”, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 en 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid*”, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker wijst erop dat zijn verklaringen zowel tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) onveranderlijk zijn en spontaan werden gegeven. Hij stelt dat geen enkel element in de bestreden beslissing of het administratief dossier zijn goede trouw in vraag kan stellen. Bijgevolg moeten de feiten zoals door hem verklaard, als plausibel worden beschouwd, zo meent verzoeker. Hij stelt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat het interview op de DVZ uiterst beperkt is en dat kandidaat-vluchtelingen onmiddellijk op de hoogte worden gebracht van het feit dat zij over hun asielmotieven

uitgebreid zullen worden ondervraagd op het CGVS. Hij stelt dat hij op de DVZ de voornaamste reden voor zijn asielaanvraag heeft meegedeeld, namelijk de bedreigingen van de milities en de problemen in verband met het profiel van zijn vader. Tijdens zijn gehoor op het CGVS beschreef verzoeker met veel details zijn vrees voor vervolging verbonden aan het beroep van zijn vader, die ambtenaar was bij het Ministerie van Godsdienst in Bagdad en het voorwerp had uitgemaakt van bedreigingen vanwege zijn functie en zijn *“soennitische mohammedaanse religieuze overtuigingen”*. Verzoeker stelt niet op de hoogte te zijn van alle details vanwege zijn jonge leeftijd ten tijde van de feiten. Hij wist wel dat zijn vader slachtoffer was van een moordpoging die mislukte omdat een andere persoon in zijn vaders plaats werd gedood. Ten gevolge van deze moordpoging is zijn vader op pensioen gegaan, aldus verzoeker. Na zijn aankomst in België keerde zijn vader met gevaar voor eigen leven terug naar Irak om de rest van de familie in veiligheid te brengen, aangezien verzoekers moeder en zus in Irak waren achtergebleven en hadden meegedeeld dat zij in gevaar waren. De terugkeer van zijn vader *“bewijst dus niet de afwezigheid van angsten”*, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat hij momenteel niet weet waar zijn familie zich bevindt en geen contact meer met hen heeft gehad sinds februari 2016. Vervolgens stelt verzoeker dat hij zich op internationale bescherming kan beroepen wegens de daden van vervolging die plaatsvonden ten aanzien van zijn vader

Verder voert verzoeker aan dat de motivatie in de bestreden beslissing *in casu* niet voldoende duidelijk en begrijpelijk is om hem toe te laten te begrijpen voor welke redenen zijn vrees voor vervolging ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet is vastgesteld. *“De argumenten van de motivatie zijn niet relevant en krijgen geen plausibele verklaring bij het lezen van het administratief dossier. Dat immers de motivatie van de bestreden beslissing in ruime mate van een subjectieve beoordeling geschiedt,”* Verzoeker meent dat hij talrijke inlichtingen kon geven over de actoren van vervolging en *“om met kracht de details van de talrijke vervolgingen te beschrijven die hij door de milities heeft ondergaan”*. Hij stelt dat zijn vrees voor vervolging voldoende is aangetoond. Verzoeker stelt voorts dat verweerder er niet in slaagt zijn verklaringen betreffende vervolgingen die momenteel in Irak door soennieten kunnen worden ondergaan, te ontkennen. *“Gezien de huidige situatie die momenteel de overhand heeft ten opzichte van de soennieten die in Bagdad leven en gezien de persoonlijke ervaring van verzoeker, wordt voldoende bewezen dat laatstgenoemde geen aanspraak kan maken op de bescherming van de nationale autoriteiten uit angst om daarna door deze te worden vervolgd;”*

Betreffende de subsidiaire bescherming voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet geeft verzoeker een uitgebreide uiteenzetting in zijn verzoekschrift. Hij wijst er onder meer op dat hij tijdens zijn gehoor heeft duidelijk gemaakt dat zijn vrees voor vervolging bestaat omwille van de vele ontvoeringen en executies, alsook door de aanwezigheid van extreem religieuze milities en terreurgroeperingen. Volgens hem komt deze vrees overeen met de beschikbare informatie van verweerder in het administratief dossier. Hij stelt *“Dat verzoeker met zijn woorden en emoties duidelijk maakt dat de algemene situatie in Bagdad terreurachtig is”* en *“Dat omwille deze algemene gewelddadige en oorlogachtige situatie, verzoeker op elk moment, enkele en alleen maar door zijn aanwezigheid, onder een bom kan vallen of de gruwelijkheid van één of meerdere van de vele aanwezige militia kan ondergaan”*. De algemene veiligheidssituatie in Bagdad is één van de voornaamste redenen voor zijn vlucht uit Irak, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 6 februari 2017 samen met een aanvullende nota het document *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* van 14 november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij problemen kende aan een checkpoint door het feit dat zijn vader voor zijn pensioen verantwoordelijke was voor een soennitische moskee in de buurt; ook vreest hij de willekeurige arrestaties en ontvoeringen in zijn buurt. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij de vrees voor problemen naar aanleiding van het profiel van zijn vader niet aannemelijk maakt gelet op (a) het feit dat zijn vader na het incident waarbij een geloofsgenoot in zijn plaats werd vermoord, nog verder bleef werken, (b) de vrijwillige terugkeer naar Irak van zijn vader na zijn asielaanvraag in België, (c) verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij zijn eigen problemen los ziet van die van zijn vader, en (d) het feit dat verzoeker hiervan geen enkele melding maakte tijdens zijn interview op de DVZ, (ii) uit de door hem aangehaalde problemen aan een checkpoint geen elementen blijken die duiden op een persoonlijke vrees voor vervolging, temeer daar hij deze problemen niet vermeldde op de DVZ, (iii) hetzelfde kan worden gezegd over de invallen in zijn huis, waarvan hij op de DVZ evenmin melding maakte, (iv) ook de arrestatie van zijn neven en de ontvoeringen in zijn buurt op zich niet duiden op een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, (v) hij na de incidenten in 2014 nog 2015 in Irak bleef wonen, er zich verplaatste en pas op initiatief van zijn vader Irak verliet, en (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als problemen naar aanleiding van het profiel van zijn vader, problemen aan controlepunten en invallen in zijn huis hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet op de hoogte is van alle details betreffende de bedreigingen ten aanzien van zijn vader omwille van diens functie en religieuze overtuigingen, dient erop gewezen dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij, die in België internationale bescherming vraagt naar aanleiding van bedreigingen geuit ten aanzien van zijn vader omwille van diens functie en religieuze overtuiging, zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze bedreigingen, temeer daar zijn vader samen met hem van Irak naar België vluchtte. Verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van deze bedreigingen vormt hiervoor geen verschoning. Bovendien dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader op pensioen ging naar aanleiding van de moordpoging op hem, waarbij per abuis een andere gelovige werd gedood. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker nochtans dat zijn vader niet stopte met werken door de bedreigingen aan zijn adres (gehoorverslag CGVS, p. 19). Tevens verklaarde hij tijdens zijn gehoor dat de moordpoging enkele jaren geleden plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 19), terwijl verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader enkele weken na de moordpoging Irak heeft verlaten. Verzoeker en zijn vader zouden Irak hebben verlaten in de zomer van 2015 (gehoorverslag CGVS, p. 17), zodat verzoeker zich opnieuw tegensprekt over deze moordpoging en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas eens te meer op de helling komt te staan.

Waar verzoeker stelt dat zijn vader naar Irak terugkeerde omdat zijn moeder en zus in gevaar waren, dient erop gewezen dat indien zijn vader werkelijk meende dat hij nood had aan internationale bescherming omwille van de bedreigingen waarop ook verzoeker zich beroept, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij onder geen beding terugkeert naar zijn land van herkomst, zelfs al zouden zijn echtgenote en dochter in gevaar zijn. Dat zijn vader dit toch deed, is dan ook een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de door verzoeker opgeworpen vrees voor vervolging.

Waar verzoeker stelt dat hij in staat was talrijke inlichtingen te verschaffen over de actoren van vervolging en dat hij zijn vrees voor vervolging voldoende heeft aangetoond, komt hij niet verder dan het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-

generaal, zonder de motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig.

Waar verzoeker stelt dat de motivatie uit de bestreden beslissing niet voldoende duidelijk en begrijpelijk is om hem toe te laten te begrijpen omwille van welke redenen zijn vrees voor vervolging ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst niet is vastgesteld, dient vastgesteld dat uit een lezing van de bestreden beslissing en de stukken in het administratief dossier wel degelijk op eenvoudige wijze kan worden achterhaald welke de materiële motivering van de bestreden beslissing is. Dat verzoeker deze niet zou kunnen begrijpen is een blote bewering, die bovendien wordt tegengesproken door het feit dat verzoeker de motieven uit de bestreden beslissing aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hem bijgebrachte landeninformatie.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

Bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt eveneens het door verweerder bijgebrachte actuele standpunt van UNHCR ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*" d.d. 14 november 2016) over de terugkeer naar Irak betrokken.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "*Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingenedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals*

deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40).

UNHCR maakt nergens melding dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio’s van Irak (IDP’s) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in

Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER